Неначе й далеко Дніпра береги,
Ген-ген за степами, горами, полями,-
Неначе й далеко Дніпра береги,
Та швидко майнули узгір'я під нами,
Вершин моїх рідних сліпучі сніги.
Над степом старим, над новими садами
Лечу я,— і сяє земля навкруги.

Неначе й далеко Дніпра береги...

Та ось уже світяться хвилі Дніпрові
Рожевим світінням ясної пори;
Я бачу Дніпро в його славі військовій,
Товариша вірного Волги й Кури.
Пливу пароплавом у далі ранкові
До Канівської пам'ятної гори.

Дорожній знайомець наш, боцман смуглявий,
Всміхаючись дружньо, підходить сюди.
Блищать і шумлять за бортом пароплава,
Як лезом розсічені, шрами води,
Мов шляху воєнного блиск величавий,
Мов бесіди нашої світлі сліди...
І раптом проказує боцман смуглявий,
Замислено дивлячись в даль, як завжди:
— Могли десь героя ви нашого бачить...
Щоб нам пояснити неточні слова,
Точнішого виразу він ужива:
— Я вас про Бакрадзе розпитую, значить.
І думка у мене відразу сплива:
— Я знаю, де з ним ви здружились, моряче,-
Навік поріднила вас путь бойова.

Дніпра береги і далекі неначе...

Ми в полі зустрілись, як давні знайомі.
Схвильовано й радо нам руку потряс
Старий хлібороб, всій країні відомий.
Він згадував спільників дальніх не раз:
— Як друг мій з прополкою впорався в "Шромі"?
Як в нього ростуть евкаліпти при домі?..
Питанням одним я проймався ввесь час:
— Чи берег Дніпра так далеко від нас?

Кобзар награє на бринливій бандурі
Минувшини думи, гучні й запальні;
У відповідь їм звучно дзвонить пандурі1,
Лунають співців незабутніх пісні,-
Вони, непоборні, крізь хмари та бурі
Уже провіщали світанки ясні.
Прикуті до скелі Кавказу герої
Могутнє натхнення дали кобзарю;
Грузинський пандурі в час пітьми лихої
Прославив над зубівським шляхом зорю.

Ось так двох народів співці два чудові
Знайшли у минулому спільні шляхи.
Тепер наша спільність — ключ слави й снаги
Геройських боїв і трудів на будові.

Неначе й далеко Дніпра береги,-
Хіба не близькі береги ці Дніпрові?

1 Пандурі — грузинський народний струнний інструмент.